

Het geheim van Victoria

Klaartje van Setten bij Boekerij:

Onder sterren
Het geheim van Victoria

Klaartje van Setten

Het geheim van Victoria

De nalatenschap van een adellijke tante
kan alles veranderen

ISBN 978-90-225-8646-4
ISBN 978-94-023-1263-8 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: © Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2021 Klaartje van Setten
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Definitief verdronken

Vrijdag 7 december 2007

‘Madame?’ De secretaresse van de bank stond plots naast me. ‘Voordat ik het vergeet.’ Glimlachend stak ze haar hand uit. ‘Deze is voor u.’

Ik herkende de hoekige hanenpoten meteen. Diep in het papier van de enveloppe gedrukt door de man die mij een paar jaar daarvoor in de steek had gelaten. Mijn Jean, man van twaalf ambachten en dertien ongelukken, van wie ik nog steeds ontzettend veel hield. Hij was gewoon gegaan. Omdat hij ‘wat meer van de wereld wilde zien’. Ik zuchtte. In al die zeventien maanden dat we nu in Zwitserland woonden had hij niet de moeite genomen ons te komen opzoeken. Hij had geen enkele notie van het leven hier: zo mooi, maar soms ook zo moeilijk. Hij had geen idee hoe het was om van hartje Amsterdam naar een stille Alp te zijn verhuisd. Hij kon zich er niets bij voorstellen hoe anders de Zwitsers waren, hoe veeleisend onze gasten konden zijn en hoe onbeschrijflijk prachtig een zonsondergang er hier uit kon zien. Zijn zoon Victor en dochtertje Saar, nog maar negen en zeven, misten hem enorm, net als ik. Met bonzend hart bekeek ik de exotische postzegels en mijn naam op de voorkant: *Josefien Jansen*. Langzaam draaide ik de enveloppe om. *Zoals afgesproken, via de bank. Je Jean.*

Ik denk dat mijn stralende lach de secretaresse verblindde, want ze knipperde schielijk met haar onopgemaakte wimpers toen ik met schorre stem zei: ‘Dank u. Hij is van de vader van mijn kinderen. Ik ben zo vrij geweest hem te vragen heel belangrijke correspondentie naar dit filiaal in Crans-Montana te sturen, omdat bij ons chalet de post niet altijd even accuraat wordt bezorgd.’ Ik schraapte mijn keel. ‘En bij u natuurlijk wel!’

Ik weet zeker dat ze zich afvroeg waar die vader dan woonde. Maar doorvragen, dat doen Zwitsers niet. Geheimen zijn er om zorgvuldig te bewaren; in kluizen, rotsspleten, dorpsgemeenschappen en familiegraven. Snel stopte ik de brief in mijn jaszak. Ik had de bankproef zojuist glansrijk doorstaan. Ik had de jaarcijfers van mijn vijfsterrenchalet weten te verantwoorden en mijn hypotheek, zo hoog als de hoogste berg waar ik op uitkeek vanuit ons chaletje – de Weisshorn, 4505 m – veilig weten te stellen. Aan alles had ik gedacht: een kosten-batenoverzicht in Excel in tienvoud, en een outfit die ik tijdens het vorige bankbezoek had afgekeken van de secretaresse: een rokje met grootrekenruitjespatroon waaronder een panty waarvan niemand had opgemerkt dat er zojuist een snowboardbrede en skistokhoge ladder in was gekropen.

‘Vergeet uw contract niet.’ Ze boog langs me naar de tafel. ‘En uw eigen mapje ligt hier ook nog.’ Ze bracht haar hand omhoog naast haar gezicht. Alsof ze een vieze onderbroek onder de stoel vandaan had gevist, vroeg ze: ‘En deze? Ook van u?’

Met rode wangen nam ik de door Saar zelfgebreide wollen want aan. Ik glimlachte beleefd en volgde haar onder de kroonluchters door naar de lobby. Vlak voor ik me razendsnel liet opslokken door de draaideur naar de winkelstraat zei ze vlakjes: ‘Adieu, madame.’

Buiten sneeuwde het hevig. Ik glibberde een meter over de stoep en liet me toen met een zucht tegen de muur vallen. Ik had het weer gered. Chalet La Comtesse was voor ten minste één seizoen veilig. En ik had een brief. Van Jean.

Ik sloot mijn ogen. Hij komt naar Zwitserland. Naar onze berg. Het kan niet anders. Hij vindt het natuurlijk vreselijk daar in Honduras op zijn koffieplantage in the middle of nowhere. Veel te warm, veel te veel regen, veel te eenzaam. Hij mist ons; zijn zoon, zijn dochter. En mij. Natuurlijk. Snel legde ik mijn mapje en contract naast me in de sneeuw. Met beverige vingers haalde ik de brief uit mijn jaszak. De dikke kleffe vlokken deden zijn naam binnen een halve seconde uitlopen. Ik drukte me nog dichtertegen de muur en trok de enveloppe, inmiddels een nat watje, gretig uit elkaar.

Op half bevroren benen glibberde ik terug naar de ingang van de bank. De lichten waren nog aan, de deur draaide open. De secretaresse kwam aangesneld, voortdurend in gezelschap van een fletse kopie van haar kleurloze evenbeeld op de glimmend marmeren vloer. Op een gepaste afstand, die duidelijk betekende ‘wij zijn eigenlijk dicht, wat doet u hier nu weer’, bleef ze voor me staan.

‘De draaideur draaide nog dus...’ Ik frunnikte nerveus met mijn versteende handen aan een knoop van mijn jas.

‘Wij zijn feitelijk dicht. Half zes. Bent u soms nog weer wat vergeten?’

‘Ja, eigenlijk was ik vergeten om nog iets te bespreken. Heel stom dat ik het nu pas bedenk.’ Gespannen keek ik naar haar crèmekleurige bankbloesje dat kreukloos in haar rok stak.

‘U wilt een nieuw rendez-vous.’ Het licht achter de loketten sprong uit. De secretaresse dribbelde langs me heen. Ik draaide met haar mee. ‘Als het kan, heel graag.’ Ik bad stilletjes dat ik niet een half jaar hoefde te wachten op deze afspraak.

‘Volgt u me dan nog maar even.’

Ik zuchtte met een glimlach. Alles voor Jean, mijn Schitterende Ster.

‘Ik versta je niet, Fien!’ Aimée stond duidelijk in een gezellig Nederlands rokerig, rommelig café. ‘Praat wat harder! Wacht, ik ga wel even naar buiten!’ Het cafélawaaï werd verruild voor geluiden van het drukke Roelof Hartplein. ‘Waaaanzinnig vol daar in Wildschut. Vrijmibo.’ Gekras van stalen stoelpoten over een terras. ‘Waar heb je in godsnaam je stem gelaten?’

‘Ergens in de buurt van de Matterhorn. We hadden dat uitje met de ouders en de kinderen uit de skiteams van Saar en Vic. Was dit weekend.’ Ik schopte mijn halfhoge hakken uit en legde mijn koude voeten op de kietelende vacht van Does, die voor me was komen liggen.

‘O ja, da’s waar ook! Was het zo’n dollie bende? Kunnen die saaie Zwitsers een beetje feesten dan?’

‘Vooral goed drinken en zingen.’

Victor slenterde de kamer binnen, pakte de afstandsbediening van de tv uit de boekenkast en plofte naast me op het oranje tweezittertje waar we altijd met ons drietjes op zaten.

‘Enneh...’ Aimées stem zakte naar een bastoon. ‘Was je dieren-doktertje er ook?’

‘Em, ik loop even naar mijn slaapkamer.’ Ik verliet het bankje en liep de smalle houten trap op naar boven. ‘Ook al fluister ik, Vic en Saar horen alles.’ Ik liep naar het tafeltje voor het raam en trok de stoel met mijn wijsvinger in het uitgezaagde hartje van de rugleuning naar achter. ‘Kurt, ja, hij was er ook.’ Ik was niet in de stemming om over hem of over het weekend in Zermatt te praten. Na het lezen van Jeans brief leek het juist alsof Kurt aan de andere kant van de wereld, en Jean in mijn jaszak – nee, weer diep in mijn hart huisde.

‘Em, ik heb een brief van Jean gekregen. Uit Honduras. Deze middag, op de bank in Crans-Montana. Hadden we zo afgesproken, omdat bij ons in die rare brievenbus uit 1955 onder aan onze kilometerslange inrit nooit iets normaal aankomt.’ Ik ging zitten en opende mijn laptop.

‘Nou nou, en wat wil Jean Coffee Clooney dit keer van je?’ Ik

hoorde dat Aimée een slok nam. Van haar gin-tonic zonder ijs, wist ik.

‘Geld. Een heleboel geld.’ Ik zuchtte.

‘Hoezo? Hij heeft toch een dikke erfenis van zijn tante Victoria?’

‘Die is beperkt. Haar landgoed in Drenthe is geschonken aan een of andere stichting.’ Ik zette mijn laptop aan. ‘De grote erfenis komt pas vrij als zijn moeder gaat hemelen.’

‘En dat kan natuurlijk nog jaren duren, want die was toch twaalf toen ze Jean kreeg?’

‘Zeventien, Em, dat weet je best...’ Ik drukte voor de tweede keer op de aan-uitknop van mijn laptop.

‘Meneer heeft megalomane plannen zeker. Laat me raden, een goudmijn? Bananen? Een palmolieplantage?’

Ik zuchtte weer. Ik had op iets heel anders gehoopt toen ik Jeans brief opende. ‘Nee, het gaat om zijn eigen koffiëgebeuren. Scholing voor de families die er werken. En meer biodiversiteit, eco-verantwoord. Je weet toch hoe hij is...’

‘Heel goed weet ik dat, Fien. Een onvoorstelbaar egocentrische man van wie je vier jaar geleden bent gescheiden omdat hij de weesjes in Moldavië zieliger vond dan zijn eigen vaderloze kinderen.’ Ik hoorde haar een sigaret opsteken.

‘Hij zegt dat het gaat om een voorschot en dat hij het bedrag later terug kan krijgen van zijn familie, via het Van Heytingfonds.’ Mijn blik gleed beurtelings van het zwarte scherm boven mijn toetsenbord naar het pikdonkere rechthoekje tussen de bloemengordijntjes boven de tafel. Buiten zag ik de felle lampjes van de pistenbully’s aan de overkant van het Rhônedal zweven. Ik beet op mijn onderlip en wenste dat er ook bewegende lichtjes op mijn laptopscherm verschenen.

Ik slikte en zei: ‘Een halve ton om te beginnen. Ik heb alweer een afspraak bij de bank. Ik ga zeggen dat ik in La Comtesse een zwembad en een bar wil gaan bouwen. Ze hebben net mijn jaarcijfers goedgekeurd.’ Ik probeerde control-alt-delete. ‘Toch knap, hè?’

‘Maar zeg nou zelf, Fien. Vind je het niet een béétje dubieus? Een halve ton voor een paar tweedehandsschoolboekjes en wat uitheems struikgewas?’

Er viel een pijnlijke stilte. Mijn lieve, mooie vriendin, de superscherpe familierechtadvocaat. Wat miste ik haar. Ik wist dat ze gelijk had, maar ik wilde het niet weten. Nu nog niet.

‘Pak die er dan nog maar weer eens bij.’

‘Wat pak ik erbij?’

‘Je jaarcijfers natuurlijk.’ Ze blies lang haar rook uit door de Amsterdamse buitenlucht. ‘Ik kan je toch niet van je idee afbrengen.’

‘Ik zit voor mijn laptop, hij moet nog opstarten. Duurt blijkbaar even vanmiddag. Vertel ondertussen hoe het met jou is!’

‘Nou, weet je, eigenlijk hartstikke goed!’ Ze nam weer een haal van haar sigaret. ‘Niet zo druk. Paar zittingen per week. De grote bulk werk verwacht ik na de feestdagen, als de hele wereld wil scheiden. Half januari loopt het altijd storm. Overkill aan schoonfamiliegezelligheid, uit de hand gelopen wintersportavontuurtjes, met kerst finaal leeggelopen spaarpotten, enzovoorts.’

‘En Paul?’

‘Ook. Best. Goed. Die therapie op Bonaire heeft toch wel wat gedaan. Ja,’ zei ze weifelend. ‘Hoewel ik hem natuurlijk nooit meer echt zal vertrouwen.’ Ze lachte haar donkere lach. ‘Zit je er al in?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Hij doet het niet.’

‘Misschien de stoppen? Doorgeslagen?’ riep ze boven een enorm trangebel uit. Ik stond snel op, pakte het bedlampje, trok de stekker van de laptop uit het contact en stopte die van het lampje erin. De witte bergen in het oranje kapje lichtten hel op. Aan de elektriciteitsvoorziening lag het dus niet.

‘Doe de batterij er een keer in en uit.’ Haar stem bibberde.

‘Dat doe ik al een maand lang elke dag.’ Ik keek bezorgd naar het scherm, nog glanzender en zwarter dan het steile haar van mijn vriendin die ik zo miste. Alles op mijn laptop leek in een

duister gat te zijn verdwenen. ‘Weet je, ga lekker naar binnen, naar je borrel. Ik red me wel.’

De terrasstoel werd weer naar achteren geschoven. ‘Hopelijk heb je wel een back-up?’

‘Ik heb mijn bankblaadje nog, daar staat alles op!’ perste ik er nog zo enthousiast mogelijk uit met mijn schorre stem.

‘Bel me als je er niet uit komt!’ schreeuwde Aimée, die zo te horen alweer binnen stond.

Maar op het bankblaadje ontbrak een essentiële kolom. Kurt had de kolom een paar weken geleden voor de bankafspraak soepel ‘onder water laten zakken’ toen hij me de grondbeginselen van Excel uitlegde, maar was vergeten hem weer omhoog te hengelen. Nu was-ie hopelijk tijdelijk, maar misschien wel definitief verdronken: de kolom met de aankomst- en vertrekdata van de gasten. Het grootste deel van de boekingsgegevens zou ik nog terug kunnen halen door al mijn – nou ja, eigenlijk allebei mijn – reisagenten te bellen. Maar over één reservering, wist ik, zou ik in het duister tasten. Een maand geleden was het mailtje als een exotisch wonder mijn spambox binnengewandeld. Géén idee hoe meneer *لوعس لآ زيزعل ادبع نب ناطلس ري مألأ يكل ملأ*, een sultan uit Saudi-Arabië, aan mijn adres was gekomen. Hij was weg van het chalet (funt of you house!), wilde meteen boeken en alles cash betalen (in Arabische valuta weet ik nog, maar dat zou wel goed komen), voor dertien personen (herinner ik me nog heel goed, want ongeluksgetal), personeel niet nodig, want hij nam zijn eigen gevolg mee (scheelt me weer drie dagen geregel, dacht ik toen ook nog). Per omgaande bevestigde ik zijn boeking, met nog wat aanvullende vragen over skiles en -materiaal, boodschappen, luchthavens, taxi’s en extra chauffeurs. Vervolgens hoorde ik niets meer. Maar daar maakte ik me geen zorgen over, omdat de zomerboeking van de Koeweitse ijsjesfabriekendirecteur precies zo was gegaan. Die had het geld overgemaakt vanuit zijn privévliegtuig op weg naar Sion en een uur later hadden er vijftien Arabieren op mijn stoep gestaan.

Ik klapte mijn levenloze laptop dicht en probeerde te bedenken welke data de sultan had geboekt. Sowieso was het óf nieuwjaar, óf kerst. Ja, dat wist ik wel bijna helemaal zo ongeveer zeker. Ik weet namelijk nog dat ik zo blij was dat ik een van mijn twee duurste weken had verkocht. Maar, wacht eens even, in zijn islamitische land werd kerst natuurlijk niet gevierd! Dus, de kerstweek was uitgesloten. Dan móést het de nieuwjaarsweek wel zijn. Ik voelde me kalmer worden. Eigenlijk was het leven zo eenvoudig. Alles was een kwestie van deductie.

Bleef dus nu nog alleen mijn grootste zorg over: Al Onze Foto's. Deduceerden we dat probleem, dan kwam ik erop uit dat ik hooguit de laatste twee maanden kwijt kon zijn, want ik wist nog dat ik eind september het lumineuze idee kreeg om de achthonderddrieënzeventig Milka-taferelen van de anderhalf jaar daarvoor op een externe harde schijf te zetten. En daarna was er voor zover ik me kon herinneren niet veel fotowaardigs gebeurd. Het viel dus allemaal reuze mee. Tevreden boog ik me over de laptop en schoof de bloemengordijntjes dicht.

Maar de externe harde schijf was blijkbaar maanden geleden al beschadigd geraakt, tijdens haar eerste ritje van de pc-winkel naar huis, onder drie paar skischoenen en zes ski's. Daar kwam ik de volgende dag achter, in diezelfde pc-winkel, waar ik mijn laptop en schijf hoopvol in de bleke poffertjeshanden van ene Odette legde. Ze schommelde naar een donkergrijs geleverd kamertje schuin achter de toonbank, de intensive care, waar twee jongens klaarstonden met hun testapparatuur en schroevendraaiers. Ik mocht terugkomen ongeveer een uur of twee na de ellenlange lunchpauze, dus vandaag, zaterdag, in feite tegen sluitingstijd om vier uur 's middags, helaas precies op het moment dat ik de kinderen mocht ophalen van hun skitraining.

Terwijl ik terugliep naar mijn auto durfde ik na zestien keer heel diep ademhalen uiteindelijk moeder Magalie uit het wijndorp Miège te bellen; een verlegen en zeer jonge moeder met wie

ik het afgelopen weekend in Zermatt een kamer had gedeeld en bij wie ik het de eerste dag tot aan het onderwerp ‘traditionele Zwitserse recepten’ had weten te schoppen en met wie ik de tweede dag zelfs het zeer precaire onderwerp ‘abortus’ had besproken. (Ze was tot haar spijt toch wel ongesteld geworden, of ik tampons bij me had. Zij wilde nog een derde kleintje, maar haar hardwerkende wijnman niet.) Natuurlijk wilde ze Vic en Saar na de training thuisbrengen. Geen probleem!

Stipt om vier uur duwde ik gespannen de glazen deur van de pc-winkel open. Odette glimlachte niet toen ze me zag. Op haar lijkbleke wangen lag een doodvonnis. Maar hoop gloorde toen ze zich zuchtend van haar stalen kruk liet glijden: ‘Madame...?’

‘Jansen. Zjansuh.’ Mijn geval kon niet ernstig zijn, concludeerde ik opgelucht. Als mijn naam op de dodenlijst had gestaan, had ze ’m zeker onthouden.

Als een oververmoeide nachtreceptioniste die zich door haar laatste ochtenduurtjes sleepte, draaide ze zich om naar de kast achter haar. Net op het moment dat ze het kratje met mijn spullen uit het vak haalde, ging mijn mobieltje. Snel viste ik hem uit mijn broekzak. Mijn uitpuilende ogen flitsten van het kratje naar mijn Nokia. Het was Frida, reisagent bij Smaragd Dreams. Die móést ik opnemen.

‘Hoi, Frida! Wat leuk dat je belt!’

Odette zette het kratje op de toonbank.

‘Hallo Joosefien! Hoe gaat het?’ Ze wachtte mijn antwoord niet af. ‘Kunnen we mal ergens afspreken?’

‘Tuurlijk, graag! Wanneer?’

‘Es es wee em, Josefien.’

‘Eh... Wat?’

‘So. Schnell. Wie. Möglich.’ Frida lachte glashelder. Ik durfde te wedden dat ze vandaag in doorzichtig wit achter het houten stuurwiel van haar glimmend zwarte jeep zat.

‘Ik kan om vijf uur, ik ben al in Crans.’ Mijn stem, hoewel minder schor dan gisteren, stak jammerlijk troebel af tegen die van de onberispelijke reisagente.

‘Oké, zie ik je also om 1700 in Bar 1900,’ besloot Frida, terwijl Odette de factuur voor me op de toonbank legde. Ik zei Frida gedag en liet snel mijn mobieltje in mijn jaszak glijden.

‘En?’ vroeg ik. Mijn ademhaling kroop langzaam omhoog.

Odette staarde op de factuur, gezusterlijk, samen met mij. Het vonnis was dus niet van haar gezicht af te lezen, maar daar, voor ons, van het papiertje op de toonbank. Ze las op: ‘Trojan horse en een worm in uw laptop. En de externe harde schijf is onherstelbaar kapot. Niks meer aan te doen.’

Even dacht ik: misschien kan Kurt het paard en de worm in mijn zieke laptop opereren. Maar toen drong haar ‘niks meer aan te doen’ tot me door. En dacht ik aan onze foto’s. Aan Jean, die nooit zou kunnen zien hoe zijn kinderen in het beeldschone Zwitserland, in bijna anderhalf jaar, maand voor maand, stapje voor stapje waren gegroeid en veranderd. De verwondering op hun nog maar zes en acht jaar jonge gezichtjes. Sarah starend naar haar blote voetjes in een ijskoude heldere beek. Victor die zijn door de zon verwarmde gezichtje in de eeuwige sneeuw drukt. Sarah die met haar betraande wangen steeds maar achteromkijkt als ze voor het eerst het grote witte schoolgebouw in loopt. Victor die zijn hoofdje buigt en zijn eerste skimedaille in ontvangst neemt. Saar die...

‘We hebben uw laptop leeg moeten halen om de virussen helemaal te kunnen verwijderen.’ Een van de monteurs stond nu naast Odette. ‘Alle bestanden eindigend op docx, msg en xlsx waren geïnfecteerd. De rest...’ Uit het kratje haalde hij een enveloppe. ‘... hebben we voor u op een stickje gezet. Als u wilt installeren we nog even opnieuw Windows en een Office-pakketje. En het lijkt me niet onverstandig als ik er ook antivirussoftware op installeer.’

‘Heel graag,’ antwoordde ik met onvaste stem. Ik wist nog niets helemaal zeker. ‘Mag ik dan ondertussen misschien eh... zien welke bestanden u hebt kunnen bewaren?’ Ik hield mijn adem in.

‘Dat kan ik u zo ook wel vertellen,’ zei de monteur met een

glimlach. 'Alles behalve uw documenten gemaakt in Word, Excel en Outlook.'

Met een lange zucht van opluchting plofte ik op het wachtbankje. De foto's waren gered.

I

Jetlag

Vrijdag 7 december 2007

De luxaflex voor de vier manshoge ramen gaat traag zoemend open. Het donkergelige licht valt in lange brede strepen naar binnen. Jules laat het knopje los, gooit de afstandsbediening op de bank en gaat voor het rechterraam staan. Met zijn duim en wijsvinger trekt hij twee lamellen uit elkaar. Hij steekt zijn neus ertussen en tuurt naar buiten. Vier uur in de ochtend. Zoals altijd is de beste winterse slaappleats op straat bezet: een rooster in de stoep dat continu de luxe winkelwarmte uitademt van de supermarkt Monoprix aan de overkant. De zwervers liggen erbovenop alsof ze op een geribbeld luchtbed rondrijven: zonder jas, zonder kartonnen matras of aftandse slaapzak, armen en benen wijd, zwevend in de nevelen van de warme aircolucht, alcohol en/of drugs. Taxi's stoppen, pikken deze en gene op, of rijden langzaam door als de passagier een al te miserabele indruk maakt. Prullenbakken worden doorzocht door de zoveelste clochard die er over het algemeen totaal niet als zodanig uitziet, maar eerder, heeft Jules in de loop der tijd ontdekt, als een vertegenwoordiger die zich iets te matineus op straat heeft begeven in een iets te afgeleefd pak. Hij hoort gevloek, een dichtslaande deur, nerveuze sirenes in de verte, luid gezang dat wegsterft, het getokkel van een gitaar ergens ver beneden hem. De beste zet ooit, bedenkt Jules zich

weer. De verhuizing van het zeikerige, zure zevende naar het frivole vijfde arrondissement. Die paar keer per maand dat hij in zijn appartement zit, wil hij reuring om zich heen. Jules loopt naar het kookeiland en pakt een theeglas dat naast de kraan op het aanrecht staat. Hij draait de cooker open en laat het glas vollopen met het dampende water, waarna hij in het keukenkastje op zoek gaat naar thee. Wat heeft hij de pest aan de zelfgenoegzame Parijse bourgeoisie. Hun gestreken spijkerbroeken, hun afgemeten pasjes door de veel te brede, tochtige straten, op weg naar een belachelijk duur en ongezellig restaurant, hun eeuwige glimlach op hun gladgetrokken, glimmende gezichten. Hoe netter ze zich voordoen, hoe smeriger het ervanaf druipt: ‘Wij hebben heel veel, heel keurig geld.’

Met zijn kop heet water (de thee is op) sloft hij in zijn boxershort naar de thermostaat. Hij werpt een blik op de digitale cijfertjes naast het maantje. Zestien graden. Tja. Hij kan sowieso niet meer slapen met die jetlag. Zal hij de kamertemperatuur opschroeven of gewoon een leuke vriendin optrommelen? Hij wrijft langs zijn ongeschoren kin. Dat laatste dan maar. Het liefst vraagt hij Mei-Li, zijn nieuwste en ook meest delicate en begerenswaardigste project ooit. Ze hebben elkaar pas vier keer gezien, maar al vanaf de eerste minuut was hij verrukt van haar. Ze tintelt. Vanbinnen, vanbuiten. Ze is fris, spits, helder, snel, zo doorzichtig als water en zo hard als staal. Ze zegt het zoals ze denkt dat het is, maar altijd met zachte woorden. De laatste keer, alweer een maand geleden, halverwege hun aftastende en allereerste voorspel, net op het moment dat hij zijn tanden in het uitstekende randje boven haar navel wilde zetten (ze heeft een zeldzame loggia-navel) was ze rustig uit bed gestapt met de mededeling dat hij eerst maar eens een psycholoog moest gaan bezoeken. Daarna konden ze wellicht weer afspreken. In zijn zwarte badjas bood hij haar nog een kop thee, koffie, een glas Evian en tot slot whisky en wijn aan (‘Niet een k-k-kleintje rood, wit? Een bodempje rosé misschien?’), maar die weigerde ze met een betoverende en verlamme glimlach.

Nadat hij haar netjes had uitgelaten, met een kus op haar warme perzikwang, was hij onder de ijskoude stortdouche gaan staan, beduusd. Aanvankelijk mocht hij er van zichzelf pas onder vandaan als hij had bedacht waarom Mei-Li in godsnaam vond dat hij waar dan ook hulp mee nodig had. Hij was te onthutst geweest om haar ernaar te vragen. Te zeer in de war van de erotiserende werking van haar zoete meisjesgeur, de aanblik van de twee kuiltjes in haar buik waar zeven jaar geleden een in een reageerbuis verwekt kind in was gegroeid, van haar kleine, stevige borsten die ze tot dan toe alleen had laten strelen door vrouwen. Het zal wel iets met dat rebalancing-gedoe van haar te maken hebben, besloot hij rillend na een kwartier. Geïrriteerd draaide hij de kraan dicht en een kwartier googelen later had hij online een afspraak gemaakt bij een moederlijk ogende therapeute in het achttiende die deed aan 'oplossingsgerichte therapie.' De afspraak was voor vanmiddag ingepland. Dus was het nu te vroeg om Mei-Li te bellen.

Hij loopt naar de bank, graait onder een kussen, vindt zijn laptop en legt hem op zijn schoot. Resten hem Pascalle en Brigitte. Enigszins saaie maar ijselijk mooie en vooral onuitputtelijke Pascalle kan hij op dit uur niet bellen. Ze kan haar tijd zelf indelen en haat het om vroeg op te staan, zeker als de dagen zo decemberdonker en -koud zijn als nu. Maar Brigitte... Jules opent zijn MacBook. Ze werkt elke vrijdag op de vlucht uit New Delhi die om half vijf landt. Snel surft hij naar Aéroport Charles de Gaulle. Jules zucht bij de gedachte aan de met strings en panty's gedempte geultjes onder in haar donkerblauwe rolkoffer, de belachelijke rode strik om haar wespentaille, haar lange vlecht die schuin over haar schoudergevulde colbertje valt, het puntje net boven de Air France-broche. Een grote grijns verschijnt op zijn gezicht. Haar vlucht komt een kwartier eerder aan. Over vijf minuten landt ze.

‘Back Door Man’ (The Doors, 1967)

Zaterdag 8 december 2007

‘Also, Josefen. Ik weet zeker dat je het aankan.’ Frida bracht het glas naar haar lippen, die dezelfde lichtroze kleur hadden als de prosecco rosata die haar aardbeivormige mond in vloeide. Niet doorschijnend wit zoals ik had voorspeld, maar champagneroze was vandaag haar stemming: vrouwelijk, zinnenprikkelend, verrassend en een tikkeltje wrang. Frida was niet alleen erg mooi maar ook verschrikkelijk slim. Haar Duitse moeder was tijdens een zomervakantie in Thun verliefd geworden op Frida’s vader: een Italiaan met een Zwitsers paspoort. Ze trouwden en kregen twee dochters. Frida, de oudste, sloeg een klas over en koos zoals de meeste Zwitserse kinderen een gedegen opleiding waarin je een vak leert. Na de Hogere Hotelschool in Lausanne cum laude doorlopen te hebben, begon Frida in 1996 voor Smaragd Dreams; toen nog een kleine speler in de reiswereld, maar in 2007 uitgegroeid tot ’s werelds grootste upper class reisagent in Europa. Een heel seizoen lang hield ze zich bezig met de altijd veeleisende gasten; ’s winters in mondaine oorden in de Alpen en ’s zomers in de Provence, meestal in Saint-Tropez. Sinds twee jaar was ze manager in de grootste tien skioorden van de Franse en Zwitserse Alpen. Vorige herfst hadden zij en haar opperbaas wonder boven wonder La Comtesse in een vloek (‘Het lijkt hier wel een muse-

um...') en een zucht ('... maar laten we het maar proberen') goed-gekeurd.

'Je hebt die Rotterdammers en de Marokkaanse prinses begin dit jaar doch ziemlich goed weten te herbergen.' Ze gaf me een zeegroene knipoog.

Tamelijk goed. Beter had ze het niet kunnen samenvatten. De boeking van de Nederlanders was ronduit een makkie geweest: hun gastheer Roy had de loterij gewonnen. Vijfsterrenluxe was onbekend terrein voor de eenvoudige havenarbeiders. Zelfs al was alles misgegaan, dan nog hadden ze het allemaal even mooi gevonden. Vlak na hen hadden een Marokkaanse prinses en haar Britse graaf hun intrek genomen in La Comtesse... Een misselijk gevoel be kroop me telkens als ik er weer aan dacht. De boeking was letterlijk verre van vlekkeloos verlopen, maar, bedacht ik tevreden en een beetje trots, ze kwamen wel terug dit jaar. Niet vergeten te vragen welke data, want die was ik natuurlijk kwijtgeraakt.

'Zaak is om jouw schwarze labrador in toom te houden. Jullie wohnen immers nur hunderd meter von Chalet La Comtesse.' Frida stak haar lichtroze gelnagel in de lucht. Hoewel het behoorlijk druk was in het café, schoten drie obers tegelijk toe. Waarschijnlijk hadden ze dit wonderschone roze tumtummetje al sinds haar entree verlekkerd in de gaten gehouden. ('Een spekje is geel-roze snoepgoed dat in België ook wel nonnenbil of meiskesvlees wordt genoemd.')

'Ook hindoes eten manchmal zeer traditioneel en uitgebreid met kerst: lam, kalkoen, cranberries...' Ze streek een chocoladekleurige krul uit haar gezicht. 'Kerstpudding, truffels, you name it.' Nu keek ze me streng aan. Haar ogen namen de kleur aan van de vulling van de pistachebonbons die Does boven op de met zilver ingedekte eettafel van de Marokkaanse prinses begin dit jaar had opgeschrokt. Ik starde beschaamd naar het gouden tafelblad en stamelde: 'Does zal ik binnenhouden, dat beloof ik je. Het zal niet nog eens gebeuren dat ze... eh, dingen opeet van onze gasten.'

‘Richtig, vooral omdat jouw aanstaande gasten uit Mumbai een chihuahua mee hebben. En labradors, das sind jachthonden.’ Ze keek naar de mooiste kelner en bestelde nog een keer hetzelfde als we net hadden gehad.

‘Echt, Frida, ik verzeker je dat Does lief zal zijn.’ Ik pakte kortdaat mijn wijnglas op en nam een veel te grote slok. Helemaal zeker was ik nog niet van deze hondenzaak.

‘Es geht nicht um dat hondje zelf. Aber die accessoires van het beestje. Mijn cliënten hebben mij informiert dat hij halsbandjes draagt met ein assuranz waarde van, per stuk, anderhalb ton. Platina, weisgold, diamanten, zeldzames krokodillenleer.’ Ze wierp een vluchtige blik op haar mobiel, die vanwege een binnenkomend sms’je kort oplichtte op de tafel. ‘Also, Josefien, je begrijpt... Ik bedoel maar, mit al jouw werksters die in und uit het chalet lopen... Deuren vielleicht niet goed sluiten...’ Frida’s stem vervaagde. Mijn gedachten waren al vooruitgesneld naar de lente, als de meters sneeuw waren gesmolten. Voor mijn geestesoog zag ik Victor en Sarah op een heldere zonnige lentemorgen naar school lopen, nietsvermoedend zoals elke dag, huppelend door een lichtgroen weiland, fleurige veldbloemen tot aan hun knietjes. Tot een van hen, waarschijnlijk Victor – hij zag net als zijn vader altijd alles – plots stopte, naar beneden keek en uitriep: ‘Hé, kijk hier! Een schat!’ Hij boog zich voorover en pakte het voorwerp op. ‘Ooooooh! Allemaal edelstenen!’

‘Het is een armband van een Zwitserse prinses,’ fluisterde Saar, die heel dicht bij Victor was komen staan.

‘Tuurlijk niet, prinsessen bestaan helemaal niet in Zwitserland.’

‘Wat is het dan?’

‘Het is de halsband van dat hondje dat op een vleermuis leek,’ zei Victor. ‘Het hondje met al die pakjes aan. Van die aardige gasten in het grote chalet, met kerst, die ons die gekke snoepjes gaven, die minitaartjes.’

Een frons en teleurstelling op het gezicht van Saar.

‘Je weet wel, die met die rode stippen op hun voorhoofd. Die

aardige mensen die heel veel moesten lachen. Die!

‘O ja, nu weet ik het weer, die vrouwen die op hun blote voeten in gordijnen rondliepen,’ zei Saar dromerig, en haar lange donkere wimpers knipperden tegen het zonlicht. ‘O ja. Ja, en het hondje waar we toen bijna de hele vrijdag naar hadden gezocht. Omdat Mirna per ongeluk de voordeur open had laten staan.’ Ze keek nog eens goed naar de halsband. ‘Dus al die tijd lag-ie hier. O, wat zielig. Wat zal-ie het koud hebben gehad.’ Saars ogen werden vochtig.

‘Misschien is-ie gepakt door een roofvogel en heeft-ie ’m meegenomen naar zijn nest, voor de gezelligheid,’ peinsde Victor hardop.

‘Maar hoe komt die halsband dan weer hier?’

‘Die heeft de roofvogel teruggegooid, uit aardigheid naar de baasjes van het hondje, want het waren toch heel aardige mensen? En ook omdat-ie er niks aan had. Het ligt vast helemaal niet lekker, al die diamanten in je bed,’ besloot Victor.

‘Also... Hoeveel?’ Frida’s stem kwam van heel ver, zwol aan, net als mijn nervositeit, en bracht me terug naar de winter. Stel inderdaad dat zo’n beestje zou weglopen, wie was er dan aansprakelijk?

‘Josefien, wieviel deuren heb je ins chalet?’ Ze glimlachte naar de iets minder mooie jongen die onze glazen uitserveerde. Waarschijnlijk hadden ze achter de bar staan dobbelen om wie haar mocht bedienen.

‘In totaal bedoel je?’ vroeg ik, terwijl ik de plattegrond van La Comtesse op mijn netvlies probeerde te krijgen. ‘Ik denk drie keer zestien deuren, zoiets, dus in totaal eh... zestig?’

‘Du meinst achtenveertig, maar es geht nur om die buitendeuren. Je moet auf alle drangers plaatsen.’

‘Zeker weten, Em? Echt niet? Kun je niet een soort document opstellen waardoor ik helemaal gedekt ben? Ik durf bijna niet te denken aan zo’n verlorenhalsbandsценario. Het zou mijn faillissement betekenen. En als ik die lening voor Jean krijg, sta ik al

aan het randje.' Ik glibberde over de stoep naar het parkeerplaatsje voor de Coop. Een rij dampende auto's wachtte op een vrije plek. Ik haastte me en gebaarde lachend dat ik wegging naar een vrouw met donkerblauwe chauffeurspet in een Porsche Cayenne. Het sneeuwde redelijk hard. 'Wacht één moment, ik doe heel even de auto open.'

'Schat, ik stuur je wel wat op. Doe het nou maar, laat die gasten lekker invliegen uit Mumbai, loopt wel los. Welke week komen ze?' Het woei hard waar Aimée liep.

'Kerst. Dan heb ik dus gewoon mijn duurste weken verkocht! Want in de nieuwjaarsweek komen de Saudi's.'

Ik hoorde de wind gieren in haar telefoon. 'Ik ga naar binnen. Topconferentie met Paul.'

'Leuk? Of serieus?' vroeg ik een beetje bezorgd. Ik startte de motor van mijn krasse autootje 'de Rode Vuurpijl'. 'Het ging toch zo goed tussen jullie zei je gisteren?' schreeuwde ik boven de muziek op Rhône FM uit ('Back Door Man', The Doors, 1967).

'Ik weet het niet. Ik weet het waarachtig niet meer. Ga het zo horen. Maak je geen zorgen. We bellen, mailen, faxen, oké, lieverd?'

Klonk niet goed, dacht ik terwijl ik de ruitenwissers aanzette. Echt niet goed. Met schokkerige slagen trokken de krakkemikkige armpjes de vuistdikke laag sneeuw die in het uurtje Frida op de voorruit was gevallen eraf. Zonder kettingen zou ik het die vijf minuutjes naar beneden wel redden; de grote lading sneeuw hadden ze pas voor vannacht voorspeld. Van hier tot onze inrit waren maar acht bochten. Te slee of te voet, zoals we zo vaak in de zomer hadden gedaan, over het eeuwenoude veepad in een bijna rechte lijn naar beneden, was je er nog vele malen sneller; het hek langs het achterste stukje alpenwei van La Comtesse vormde de scherpe grens tussen Crans-Montana en ons dorpje Randogne. In tegenstelling tot de dorpjes Mollens en Montana Village, waar we vanuit ons chaletje op uitkeken, was Randogne niet heel pittoresk. Zijn originele houten schoonheid verloor het op 31 januari

1898, toen het hele dorp in een felle brand binnen een paar uur van de kaart werd geveegd. En ook nu nog zat de schrik er goed in: houten huizen werden liever niet meer gebouwd, fikkies mochten nooit zomaar worden gestookt, barbecueplaatsen werden nauwgezet gecontroleerd en brandweerlieden werden al jong, grondig en in groten getale opgeleid (ten gevolge van alle voorzorgsmaatregelen uiteindelijk alleen maar om wespennesten te vergassen en katten uit bomen te plukken).

Dat de angst voor brand heel diep zat ondervond ik in september vorig jaar, toen ik van de postbode een spannende brief ontving. We (Victor, Saar, Does, ik en Elfje, ons stokoude kooikerhondje, mijn kind, mijn alles, die toen nog leefde) waren net terug van een wandeling in het prachtige Aminona, waar we drie uur hadden gelopen zonder een mens tegen te komen. Waar we de lichtbruine koppen hadden geaaid van knokige koeien die door ondiepe beken waadden. Waar we na minutenlang twijfelen onze bovenlichamen durfden te buigen over een houten hekje en een ravijn in keken van wel zes seconden diep, want zo lang duurde het voordat we Victors steentje hoorden vallen.

‘Post,’ bromde de bode (stalen bril, grote blauwe ogen, geel La Poste-uniform en dito fourwheeldrive bestelautootje, gescheiden en bescheiden kleine man van weinig woorden). In zijn geïnspireerde periode was hij kunstschilder van beroep en in zijn vrije tijd postbesteller. En in zijn slechtere tijd, als hij twee pakjes per dag rookte en maar één uur per nacht sliep, postbesteller van beroep en in zijn vrije tijd kunstschilder, maar dat vernam ik pas een jaar later. We kwamen hem tegen onder aan de oprit. Hij stond voor de brievenbus en overhandigde Saar een stapeltje enveloppen door het open raampje van de Rode Vuurpijl.

‘We komen net uit Aminona! Gewandeld!’ zei ik enthousiast. De bode knikte. ‘Wat is het daar toch ongelooflijk mooi!’ jodelde ik door. Hij knikte weer. ‘Zo ongerept en zulke mooie uitzichten!’

Hij keek me neutraal aan door zijn bril en zei: ‘Oui, oui.’ Be-